

Arrest

**nr. 131 371 van 14 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 12 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2014 in plaats van 22 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juli 2014 in plaats van 19 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BARBIEUX loco advocaat J. HARDY en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 22 november 2012 het Rijk binnen en diende op 23 november 2012 een asielaanvraag in. Op 11 april 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Guineese nationaliteit te bezitten, tot de etnische groep Peul te behoren en moslim te zijn. U werd op 24 augustus 1974 geboren in Tamba Kounda in Senegal, maar verhuisde als peuter met uw ouders terug naar Guinee. U woonde tot uw huwelijk in 1990 in Labé en verhuisde daarna met uw man naar Lelouma, een dorp in de buurt van Labé. Daar kreeg u twee dochters: Zara (°1991) en Yacine (°1996). Uw man werkte echter in Conakry, en na de geboorte van Yacine verhuisden jullie definitief naar de hoofdstad, waar nog twee dochters volgden: Mariame (°1998) en Binta (°2010).

U werd door uw vader uitgehuwelijkt en wilde aanvankelijk helemaal niet trouwen met uw echtgenoot E. M. S. (...). U vluchtte kort na uw huwelijk naar uw grootmoeder langs vaderskant, waar u een maand verbleef. Uw ouders straffen u echter door uw voeten te verbranden en stuurden u terug naar uw man. Door de jaren heen vervaagde uw aanvankelijke afkeer van het gedwongen huwelijk, en u leefde in vrede samen met uw echtgenoot. Hij was een goed man, was aardig tegen u en behandelde zijn gezin met respect.

In Conakry woonden jullie echter samen met de jongere broer van uw man, A. S. (...) en zijn gezin. Hij gedroeg zich niet respectvol tegenover u, beledigde u voortdurend en probeerde u zelfs te verkrachten. Toen uw echtgenoot op 15 juni 2012 overleed werd u volgens de Guineese traditie van het leviraat verwacht te huwen met de broer van uw overleden man, in dit geval dus Abdoulaye. Na uw rouwperiode, die u volgens de traditie in Lelouma doorbracht, werd u hiervan op de hoogte gesteld.

U weigerde, u ging niet akkoord met een tweede gedwongen huwelijk en al zeker niet met Abdoulaye, de man die u zo slecht behandelde. U had als vrouw echter geen keuze, temeer omdat u enkel dochters en geen zonen had, en werd ook door uw familie gedwongen tot dit huwelijk. U zei dat u akkoord zou gaan, enkel om Lelouma te kunnen verlaten en terug te keren naar Conakry. Daar aangekomen weigerde u opnieuw te huwen met Abdoulaye en dreigde u het huis te verlaten. Uw vader en broers mishandelden u en bonden u vast in uw slaapkamer zodat u niet zou kunnen vertrekken.

Toen uw ouders en broers naar de moskee waren om te bidden hielp uw oudste dochter u te ontsnappen. Ze maakte u los, u haalde de eigendomsdocumenten van de gronden van uw man, uw geboorteakte en die van uw dochters en uw juwelen uit de slaapkamer van uw echtgenoot en vluchtte het huis uit. U ging eerst naar de chef de quartier om hulp te zoeken, maar hij zei dat hij niets voor u kon doen gezien het leviraat ingebed is in de regels van de Islam. Vervolgens ging u naar het politiekantoor om klacht in te dienen, maar ook daar konden ze u niet helpen omdat het een familiekwestie betrof en Abdoulaye bovendien een man met invloed was.

Toen ging u met uw twee jongste dochters naar Kindia, een stad op een kleine 200 kilometer van Conakry. U verbleef er bij een vriendin en haar echtgenoot. U bleef telefonisch in contact met uw oudste dochter, die u vertelde dat u gezocht werd in Conakry en dat Abdoulaye had gezegd dat u eigendomsdocumenten en geld had gestolen, dat hij u zou zoeken en vermoorden. U droeg uw dochter op met haar zus een taxi naar Kindia te nemen, en enkele dagen later kwamen de meisjes aan. Vanaf toen woonde u met uw vier dochters bij uw vriendin in Kindia. Tijdens uw verblijf daar kende u geen noemenswaardige problemen.

Op een gegeven moment zei de echtgenoot van uw vriendin dat u niet langer in zijn huis kon blijven. Hij kende Abdoulaye, wist dat hij met gevaarlijke mensen, militairen en drugsgebruikers, optrok. Toen bracht uw vriendin u in contact met een smokkelaar die u zou helpen. U wist niet wat er met u zou gebeuren of waar u naartoe zou gaan, u mocht geen vragen stellen. De smokkelaar zei dat hij u zou helpen en u vertrouwde hem. U liet uw vier kinderen achter bij uw vriendin, gaf de smokkelaar de eigendomsdocumenten van de percelen van uw overleden man en na een vliegtuigreis bleek dat u in Europa was aangekomen, meerbepaald in België, waar u vervolgens asiel aanvraagde.

De eerste maanden in België had u nog telefonisch contact met uw vriendin en uw kinderen, maar na zes maanden zei ze u dat Abdoulaye de meisjes was komen halen en dat hij haar bedreigd had. Sindsdien hebt u nooit meer iets van uw vriendin of uw kinderen gehoord, u hebt geen idee wat er van hen geworden is en ondernam nagenoeg niets om contact met hen op te nemen of naar hen te informeren.

U vreest bij terugkeer naar uw land van herkomst te worden gezocht en vermoord door uw ouders en uw schoonbroer.

Ter staving van uw identiteit, reisweg en asielrelaas legt u een kopie van uw geboorteakte neer die werd uitgereikt in Conakry op 30 augustus 1980, een medisch attest dat op 15 mei 2013 te Hotton (België) werd afgeleverd door Dr. Moulart en een "avis psychologique" afgeleverd op 11 maart 2014 te Namen (België) door de psycholoog/psychotherapeut P. J. (...).

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De redenen daarvoor zijn dat de door u ingeroepen feiten niet geloofwaardig worden bevonden en dat de algemene situatie in uw land op zich geen toekenning van internationale bescherming rechtvaardigt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u nagenoeg geen enkel document neerlegt om zicht te geven op uw reële situatie en identiteit, en dat uw verklaringen voor dit gebrek aan bewijs niet afdoende zijn.

Ter staving van uw identiteit legt u louter een kopie van uw geboorteakte neer. U verklaart dat u noch uw man in Guinee ooit een identiteitskaart heeft gehad (12/22122 p.8; p.9). Dit is echter weinig aannemelijk. Jullie waren financieel welgesteld en woonden in de hoofdstad (12/22122 p.3). Zowel uw familie als die van uw man hadden activiteiten buiten Guinee. Zelf bent u geboren in Senegal, waar uw vader handel dreef (12/22122 p.3). Een van uw broers woonde in Liberia (12/22122 p.10) en uw schoonbroer Abdoulaye studeerde in het buitenland (12/22122 p.3). Uw man was een rijke handelaar en ging geregeld naar landen buiten Guinee zoals Sierra Leone, Senegal en andere (12/22122 p.9). Het hebben van een identiteitskaart is in Guinee verplicht vanaf de leeftijd van 18 jaar. Het is aannemelijk dat niet iedereen daar gevolg aan geeft en dat er op het platteland of onder de armere lagen van de bevolking nog steeds mensen zijn zonder identiteitskaart. Maar van mensen met het profiel van u en uw man kan zeker worden verwacht dat zij een identiteitskaart hebben. Als verklaring hiervoor werpt u op dat u nooit documenten nodig had gezien u altijd thuis was (12/22122 p.8), en dat uw man een rijke handelaar was en dus agenten corrumpeerde aan de grenzen (12/22122 p.9). Het hoeft weinig betoog dat dit geen afdoende verklaring is. Het feit dat u beweert dat u noch uw man ooit een identiteitskaart zouden hebben gehad doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen en doet vermoeden dat u geen zicht wilt geven op uw identiteit.

Ter staving van uw identiteit legt u zoals gezegd wel een kopie van uw geboorteakte voor. Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat het hier gaat om een kopie. De bewijswaarde van een kopie is gering omdat het niet toelaat de authenticiteit van het document op adequate wijze aan te tonen. Bovendien roept het document een aantal vragen op. De naam van uw vader is niet volledig ingevuld, het document vermeldt enkel zijn voornaam 'Ibrahima'. Gezien het een officieel document betreft en uw vader bovendien zelf uw geboorte ging aangeven kan op zijn minst worden verwacht dat zijn familienaam zou worden ingevuld. Daarnaast kloppen de leeftijden van uw ouders geenszins. U verklaart bij de DVZ dat uw vader en moeder vandaag respectievelijk 78 en 58 jaar oud zijn. Volgens uw geboorteakte, uitgereikt op 30 augustus 1980, zouden uw vader en moeder op het moment van uw geboorte, in 1974, respectievelijk 70 en 50 jaar zijn geweest. Het is opmerkelijk dat er zo'n flagrante fout in leeftijd zou bestaan op een officieel document. Als adres vermeldt het document enkel 'Belle-Vue Ecole'. Belle-Vue Ecole is een subwijk van de wijk Belle-Vue in de gemeente Dixinn in Conakry. Vooreerst is het vreemd dat op een officieel document enkel de naam van de subwijk zou worden vermeld, en niet de wijk en gemeente. Daarnaast is het ook vreemd dat uw domicilie en dat van uw ouders in Conakry wordt gelegd, gezien u zelf verklaart als baby en peuter in Senegal te hebben gewoond en daarna in Labé (Guinee). Pas na uw huwelijk en de geboorte van uw twee oudste kinderen verhuisde u naar Conakry (12/22122 p.3). Deze opmerkingen minimaliseren verder de bewijswaarde van het door u neergelegde document, en de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw identiteit kunnen aldus niet worden hersteld.

Gevraagd naar de geboorteaktes van uw dochters legt u vage en ongeloofwaardige verklaringen af. U legde wel uw eigen geboorteakte maar niet die van uw dochters neer. U verklaart echter wel dat u bij uw vlucht hun geboorteaktes meenam (12/22122 p.8). Gevraagd naar waar deze nu dan zijn zegt u dat er in januari 2014 werd ingebroken in uw kamer in het asielcentrum en dat de geboorteaktes werden gestolen (12/22122 p.8). Los van het feit dat het wel zeer toevallig is dat er bijna anderhalf jaar na uw aankomst en enkele weken voor uw gehoor bij het CGVS werd ingebroken in uw kamer en men zich daarnaast kan afvragen waarom inbrekers geboorteaktes zouden stelen, is het ook vreemd dat u deze documenten niet reeds bij de DVZ hebt neergelegd. Hierop gewezen zegt u dat u deze documenten bij zich had maar dat ze u er niet naar vroegen (12/22122 p.8). Dit is geen afdoende verklaring voor het niet neerleggen van deze documenten, zeker gezien u er het belang wel van beseft aangezien u de documenten wel mee nam. Bovendien verklaart u dat u dacht dat u de geboorteakte van uw kinderen neerlegde, maar ze u er bij de DVZ op wezen dat het de uwe was (12/22122 p.8). Dit is een wel zeer vreemde verklaring. U hebt vier dochters. Het is niet duidelijk hoe u kon denken dat een enkel document de geboorteaktes van uw vier kinderen zou kunnen zijn. Bovendien vroeg men u naar een bewijs voor uw nationaliteit, waarom zou u dan aanvankelijk de geboorte aktes van uw kinderen willen voorleggen

om ze dan daarna helemaal niet meer af te geven? Dit zijn zeer vage en vreemde verklaringen die uw algemene geloofwaardigheid verder ondermijnen en opnieuw doen vermoeden dat u geen zicht wilt geven op uw identiteit en die van uw kinderen.

Gevraagd naar de overlijdensakte van uw man verklaart u: "Volgens mij werd dat niet opgemaakt. Bij ons hebben de mensen dat niet nodig. Als je dood bent ben je dood. Als je moslim bent heb je dat echt niet nodig." (12/22122 p.9). Dit is echter geen afdoende verklaring. In Guinee worden regelmatig overlijdensaktes opgemaakt. U bezat bovendien wel geboorteaktes van uzelf en uw dochters en uw man werd naar het ziekenhuis gebracht waar zijn overlijden werd vastgesteld (12/22122 p.6). In die situatie kan worden aangenomen dat er wel degelijk een overlijdensakte zou worden opgemaakt. Het feit dat u ook dit document niet neerlegt en zegdzegd nooit hebt gehad ondermijnt opnieuw uw geloofwaardigheid.

Daarnaast slaagt u er niet in uw verhuis van Lelouma naar Conakry en aldus het samenwonen met uw schoonbroer Abdoulaye in een logisch en coherent tijds kader te plaatsen.

Vooreerst zegt u bij de DVZ al niets over de periode na uw huwelijk die u in Lelouma doorbracht. U verklaart er sinds uw huwelijk in 1990 in Conakry te hebben gewoond (DVZ verklaring p.4). Tijdens uw gehoor bij het CGVS verklaart u echter dat u eerst enkele jaren in Lelouma woonde en pas daarna naar Conakry verhuisde. Bovendien legt u geenszins eenduidige verklaringen af over het moment waarop u met uw gezin van Lelouma naar Conakry verhuisde. Eerst zegt u dat u twee jaar na de geboorte van uw tweede kind (Yacine) naar Conakry verhuisde (12/22122 p.3). U bevestigt dit verder in het gehoor en zegt dat u met uw man en twee kinderen in Lelouma woonde, en dat uw twee andere kinderen in Conakry werden geboren. Daarna verklaart u echter dat Yacine vier jaar was en Mariama twee toen jullie naar Conakry verhuisden. Dit betekent echter dat drie van uw kinderen in Lelouma geboren zouden zijn: uw oudste dochter Zara, Yacine en Mariama. Gevraagd naar hoeveel kinderen er met u in Lelouma woonden antwoordt u drie. Gewezen op deze inconsistente verklaringen, verandert u uw antwoord opnieuw. U zegt: "Ik woonde in Lelouma met twee kinderen" (12/22122 p.3). Wanneer u wordt gevraagd wanneer uw schoonbroer Abdoulaye bij jullie in Conakry kwam wonen antwoordt u dat Yacine op dat moment zes maanden was. Dit is echter opnieuw een andere verklaring, gezien u eerder zei dat Yacine respectievelijk twee of vier jaar zou zijn geweest op het moment dat jullie naar Conakry verhuisden. Volgens uw eerder verklaringen woonden jullie nog in Lelouma toen Yacine zes maanden was (12/22122 p.3).

Hoewel het hier de eerste jaren van uw huwelijk betreft kan toch gesteld worden dat dit een scharnierpunt in uw leven vormde en een belangrijk aspect van uw asielrelaas. Dit was namelijk het moment waarop u naar de hoofdstad verhuisde en uw schoonbroer Abdoulaye bij jullie introk, de schoonbroer die u doorheen de jaren zo slecht behandelde en waarmee u na de dood van uw man gedwongen werd te huwen, hetgeen aanleiding gaf tot uw vlucht naar België. Hoewel geenszins van u verwacht wordt dat u de exacte data van deze gebeurtenissen nog weet, mag er wel op zijn minst vanuit worden gegaan dat u zou weten hoeveel kinderen u had toen u in Lelouma woonde en welke kinderen in Conakry werden geboren. Dat u hierover niet eenduidig bent ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U legt weinig overtuigende verklaringen af met betrekking tot de gebeurtenissen volgend op het overlijden van uw man.

Vooreerst spelen uw broers tijdens uw gehoor bij het CGVS een prominente rol in uw verklaringen (12/22122 p.7-8-10-11), terwijl u bij de DVZ volledig naliet hen te vermelden. U zegt enkel: "... één keer werd ik geslagen door mijn vader." (DVZ vragenlijst p.4). Ook wanneer u gevraagd wordt naar uw vrees zegt u louter: "Ik heb schrik voor mijn ouders." (DVZ vragenlijst p.4) en rept u met geen woord over uw twee broers. Wanneer u gevraagd wordt waarom u bij de DVZ niets over u broers hebt gezegd antwoordt u dat u hen wel vermeldde (12/22122 p.10). Er mag echter worden aangenomen dat wanneer u zegt dat u door u vader en broers werd geslagen, ze dat bij de DVZ ook zo zullen noteren. Bovendien hebt u uw verklaring bij de DVZ ondertekend en corrigeert u een aantal zaken uit deze verklaring aan het begin van uw gehoor bij het CGVS. U kende dus wel degelijk de inhoud van dit document. Uw verklaringen voor deze tegenstrijdigheid zijn aldus niet afdoende. Wie uw actor van vervolging is, is een cruciaal element in uw verhaal. Er mag dan ook worden verwacht dat u hierover volledige en consistente verklaringen aflegt.

U verklaart dat uw vader en broers u sloegen en aan het bed vastbonden toen u hen zei dat u niet met Abdoulaye wilde trouwen. Terwijl uw ouders en broers naar de moskee waren maakte uw oudste dochter u los, nam u alle belangrijke documenten en het geld van uw overleden man mee en vluchtte het huis uit (12/22122 p.7). Het is vreemd dat uw familie dit scenario niet had voorzien. Uw oudste dochter Zara was 21, Yacine 16. Van meisjes van die leeftijd kan wel verwacht worden dat ze loyaal zijn

naar hun moeder toe en in staat haar los te maken wanneer zij werd mishandeld en aan een bed vastgebonden. Het is dan ook geenszins logisch dat uw ouders en broers zomaar naar de moskee zouden vertrekken en uw dochters bij u zouden achterlaten. Bovendien deden ze niet eens de kamer waar u zich bevond op slot. Op die manier maakten ze het wel heel gemakkelijk voor uw dochters om u te helpen ontsnappen. Hierover verklaart u: "De kamer werd niet gesloten omdat mijn kinderen aan het huilen waren." (12/22122 p.10). Dit is echter geen afdoende verklaring, eerder in tegendeel. Uw dochters waren duidelijk van streek, wat een indicatie is dat ze u wel eens ter hulp zouden kunnen schieten als ze daar de kans toe kregen. Gevraagd naar of uw ouders en broers niet bang waren dat uw dochters u zouden losmaken antwoordt u: "Nee, ze waren niet bang. Ze dachten nooit dat mijn kinderen dat zouden doen." (12/22122 p.11). Gevraagd naar waarom niet zegt u: "Ze dachten dat mijn kinderen helemaal niks voor mij konden doen omdat iedereen weet dat wat de ouders tegen hun kinderen zeggen is zo, daar kan je niet over bemiddelen." (12/22122 p.11). Dit is echter geen afdoende verklaring. Ten eerste bent u de moeder van uw dochters, dus het is te verwachten dat hun loyaliteit bij u ligt, eerder dan bij hun grootouders. Ten tweede ging u zelf ook in tegen de beslissing van uw ouders, dus zo ondenkbaar is het nu ook weer niet dat iemand zou ingaan tegen de beslissing van zijn of haar familie. Uw dochter tegen de beslissing van haar ooms en grootouders in dit geval.

Vervolgens verklaart u dat u naar de chef de quartier ging en daarna naar de gendarmerie, maar dat u bij beiden bot ving. De chef de quartier zei dat hij u niet kon helpen, dat dat de regels van de islam waren. Op de gendarmerie zeiden ze u dat het om een familieprobleem ging, en dat ze bovendien uw schoonbroer kenden. U zegt: "De broer van mijn man heeft alle rijkdommen van mijn man overgenomen dus hij gaf rijst aan die agenten, hij deed zoveel voor die agenten." (12/22122 p.7). Het is niet ondenkbaar dat agenten in Guinee vatbaar zijn voor corruptie, maar het is toch opmerkelijk dat uw schoonbroer deze agenten al zou hebben omgekocht. Ten eerste had hij nog geen toegang tot de erfenis (en dus de rijkdommen) van uw man, aangezien hij nog niet met u getrouwd was. U zegt zelf dat dat het doel van het huwelijk was (12/22122 p.6-7). Ten tweede is het vreemd dat hij agenten zou omkopen voordat er zich effectief een probleem stelde. U was nog niet gevlucht, u had in Lelouma gezegd dat u met hem zou trouwen (12/22122 p.7; p.10), waarom zou hij dan al agenten hebben omgekocht? Bovendien zijn er over dit deel van uw verhaal ook een opvallende tegenstrijdigheid met uw verklaringen bij de DVZ. Daar vertelde u namelijk dat u eerst een tijd bij een ander gezin ging wonen. U zegt: "Ik ging bij een familie wonen. Mijn ouders verwittigden die familie dat ze niet meer mochten helpen." (DVZ vragenlijst p.4). Pas daarna zou u naar de gendarmerie zijn gegaan en vervolgens naar uw vriendin in Kindia. Over deze familie rept u echter met geen woord tijdens uw gehoor bij het CGVS. Hierop gewezen zegt u louter dat dit u niet werd gevraagd (12/22122 p.11). Dit is echter geen afdoende verklaring, tijdens uw vrij relaas hebt u gedetailleerd gepraat over wat u deed en waar u naartoe ging nadat u het huis ontvluchtte, u had dus zeker de kans om dat deel van uw verhaal toen ook te vertellen (12/22122 p.7).

Vervolgens ging u naar uw vriendin in Kindia (12/22122 p.7). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat ook hier een tegenstrijdigheid bestaat tussen uw verklaringen bij de DVZ en het CGVS. Bij de DVZ verklaarde u drie maanden in Kindia te hebben verbleven (DVZ verklaring p.4) terwijl u bij het CGVS beweert er slechts een maand te zijn geweest (12/22122 p.12). Hierop gewezen zegt u dat u bij de DVZ nooit hebt gezegd dat u drie maanden in Kindia verbleef. U suggereert dat er fouten in het document zijn geslopen en zegt dat u in de war was zo kort na uw aankomst (12/22122 p.12). De DVZ zal dat echter niet noteren indien u dat niet hebt gezegd. Bovendien hebt u uw verklaring bij de DVZ ondertekend en corrigeert u een aantal zaken uit deze verklaring aan het begin van uw gehoor bij het CGVS. U kende dus wel degelijk de inhoud van dit document. Uw verklaringen voor deze tegenstrijdigheid zijn aldus niet afdoende. U verklaart ook dat u uw twee jongste dochters meenam naar Kindia (12/22122 p.7; p.11). Het is vooreerst niet duidelijk waarom u niet meteen al uw dochters meenam naar Kindia. Hiernaar gevraagd zegt u dat u uw twee oudste dochters niet kon meenemen omdat zij al op de middelbare school zaten en examens hadden (12/22122 p.11). Het is vreemd dat u uit louter praktische overwegingen uw twee oudste dochters bij uw familie achterliet, en dat u niet bang was voor de reactie van uw vaders en broers wanneer deze ontdekten dat uw dochters u hadden helpen ontsnappen. Per slot van rekening werd u geslagen, mishandeld en vastgebonden, het is niet ondenkbaar dat er ook tegen uw dochters hard gereageerd zou worden omdat ze bewust tegen de beslissing van de familie waren ingegaan. Hiernaar gevraagd zegt u: "Onze ouders kunnen wel hun eigen kind slecht behandelen maar hun kleinkinderen die betekenen zoveel voor hen dat ze hen niet slecht kunnen behandelen. (...) Ik kan me nog wel herinneren dat er een nicht van mijn vader een keer bij ons was gekomen, de dochter van de zus van mijn vader. Die raakte buiten het huwelijk zwanger. Mijn vader heeft haar oor eraf gesneden. Ik ken mijn vader, hij heeft mij ook verbrand. Ik weet wel dat hij mij kan

vermoorden, maar niet zijn kleinkinderen.” (12/22122 p.10). Indien uw vader in staat is zijn nichtje een oor af te snijden, zijn dochter te verbranden, te mishandelen en vast te binden, lijkt het vreemd ervan uit te gaan dat hij zijn kleindochters met geen vingen zou aanraken wanneer ook zij bewust tegen zijn beslissing ingaan. U zegt ook dat uw dochter zei dat ze niet wist wie u losmaakte, en dat uw vader daar genoeg mee nam (12/22122 p.11). Ook dit lijkt sterk. U was vastgebonden en alleen thuis met uw dochters terwijl u ontsnapte. De rekensom is snel gemaakt. Uw vader moet geweten hebben dat uw dochter u hielp ontsnappen. Dit alles maakt uw verklaringen weinig aannemelijk en ondermijnt de geloofwaardigheid ervan.

Nadat u een periode bij uw vriendin in Kindia verbleef moest u daar ook vertrekken, omdat haar man bang was van uw schoonbroer en niet wilde dat u nog langer bij hen bleef wonen. Uw vriendin bracht u vervolgens in contact met een smokkelaar die beloofde u te helpen. U mocht hem echter geen vragen stellen, u had geen idee waar u precies naartoe zou gaan. U liet uw kinderen achter bij uw vriendin, gaf deze man de eigendomsakten van de percelen van uw overleden man en kwam toen blijkbaar aan in België (12/22122 p.7-8; p.13). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u in Kindia geen problemen kende (12/22122 p.12). Verder is het zeer vreemd dat u totaal niet zou hebben geweten waar u naartoe ging. U verklaart dat u dacht dat de smokkelaar u ergens naartoe zou brengen en dat u vandaar uw kinderen zou kunnen komen ophalen. U zegt: “Ik zou liever vermoord worden dan mijn kinderen achter te laten, maar ik wist niet dat ik naar hier zou komen.” (12/22122 p.12). Het is echter weinig aannemelijk dat u uw vier dochters zou achterlaten en de percelen van uw man zou wegschenken zonder te weten wat de smokkelaar precies met u zou doen. Ook al zou het kunnen dat u niet wist dat u naar België zou komen, u moet op zijn minst geweten hebben dat de smokkelaar een internationale vlucht voor u in gedachten had. Dat u het tegendeel beweert ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U verklaart dat u zes maanden na uw aankomst in België alle contact met uw vriendin in Kindia en uw kinderen verloor. U verklaart dat uw vriendin en haar echtgenoot vluchtten voor uw schoonbroer Abdoulaye (12/22122 p.4). Het is echter niet duidelijk waaruit u afleidt dat uw vriendin gevlucht is. De laatste keer dat u contact had met haar vertelde ze u dat Abdoulaye de kinderen was komen halen en dat ze door hem was bedreigd. Ze had geen plan, maar ze zou u op de hoogte houden. Sindsdien had u met niemand meer contact in Guinee. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd hoe u dan kunt weten dat uw vriendin is gevlucht verandert u uw verklaring en zegt u dat ze u vertelde dat ze moest vertrekken wegens de bedreigingen van Abdoulaye (12/22122 p.4-5). U kunt niet aannemelijk maken waarom u sindsdien niets meer hebt gehoord van uw vriendin of uw kinderen. Uw oudste dochters Zara en Yacine zijn vandaag 23 en 18 jaar, oud genoeg om pogingen te ondernemen contact met u op te nemen, eventueel via uw vriendin, die uw contactgegevens in België heeft. Ook u ondernam klaarblijkelijk geen pogingen om contact met hen te zoeken. Wanneer u wordt gevraagd wat u precies hebt gedaan om contact te krijgen met uw kinderen en uw vriendin antwoordt u: “Ik heb niks geprobeerd”. U zegt dat u enkel een telefoonnummer van uw vriendin had en dat u haar niet kunt bereiken. U belde niemand anders. Gevraagd waarom u uw ouders niet belde antwoordt u: “Ik durfde hen niet bellen, ze wilden mij toch vermoorden? Ik ben gevlucht!”. Het is echter weinig waarschijnlijk dat u zou denken dat zij nog een reëel gevaar vormden voor u aangezien u in België was en zij in Guinee. U zegt ook geen telefoonnummer te hebben van uw ouders (12/22122 p.13). Dit alles is in het geheel niet aannemelijk. Van iemand die totaal onwetend is over het lot van haar kinderen kan worden verwacht dat ze alles in zijn werk stelt om te weten waar ze zijn en hoe het met hen gaat. Dat u blijkbaar enkel uw vriendin probeerde te bellen en het opgaf toen u haar niet kon bereiken, en op geen enkele andere manier op zoek ging naar nieuws over uw kinderen, ondermijnt in belangrijke mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u een medisch attest neer dat op 15 mei 2013 werd afgeleverd te Hotton (België) door Dr. Moulart en een “avis psychologique” dat op 11 maart 2014 werd afgeleverd te Namen (België) door psycholoog Paul Jacques. Deze attesten zijn echter onvoldoende bewijskrachtig om op te wege tegen de hierboven gedane vaststellingen die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aantasten. In het attest van Dr. Moulart wordt gewag gemaakt van littekens op uw rechterbeen als gevolg van oude brandwonden en een litteken als gevolg van een operatie. Dit attest toont echter niet aan wanneer of onder welke omstandigheden u deze letsels opliep en kan aldus de door u ingeroepen feiten niet bevestigen. In het “avis psychologique” wordt gesteld dat u de psychische symptomen (herbeleving, slaapproblemen, geheugenproblemen...) vertoont van iemand die ernstig fysiek geweld onderging maar wordt niet duidelijk gemaakt op welke wijze deze diagnose werd gesteld. Het document wijt verder uw psychische problemen aan het door u aangebrachte relaas maar laat na enig causaal verband tussen beiden aan te tonen. Het document heeft onvoldoende bewijswaarde om

de geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen en om op zich aannemelijk te maken dat u een gegronde vrees voor vervolging hebt of een reëel risico op ernstige schade loopt.

Alle voorgaande vaststellingen in overweging genomen moet worden geconcludeerd dat u de door u ingeroepen feiten die aan de basis van uw vervolgingsvrees zouden liggen, niet aannemelijk heeft gemaakt. Zij kunnen aldus niet de basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie en van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast werd geoordeeld dat u geen risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt. U komt ook op die basis dus niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus.

In verband met de algemene veiligheidssituatie in uw land zijn de verschillende geraadpleegde informatiebronnen het erover eens dat Guinee eind 2012 en in de loop van 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, op zichzelf staande en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De veiligheidstroepen van Guinee begingen namelijk mensenrechtenschendingen naar aanleiding van politieke betogingen. Er waren spanningen tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen wegens de organisatie van parlementsverkiezingen. Deze verkiezingen verliepen rustig op 28 september 2013 en sindsdien werden geen belangrijke incidenten meer gemeld. De volledige resultaten zijn vanaf nu definitief, de nieuwe regering is gevormd en de oppositie zetelt in het parlement. Artikel 48/4 §2C van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger, wegens willekeurig geweld in het kader van een gewapend binnenlands of internationaal conflict, beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire-beschermingsstatus. Geen enkele geraadpleegde bron vermeldt het bestaan van een gewapend conflict. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld en dat er geen gewapende oppositie in het land bestaat. In het licht van al deze elementen dient bijgevolg te worden geconcludeerd dat de situatie in Guinee op dit ogenblik niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 (zie map landeninformatie, COI Focus "Guinee: veiligheidssituatie", oktober 2013).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift de volgende documenten: "medisch attest van 15 mei 2013, Dr. Moulart; medisch getuigschrift betreffende FGM, Dr Moulart; attest dat zij een klacht heeft ingediend voor diefstal; Psychologisch verslag, 24 februari 2014, Paul Jacques; Psychologisch verslag, 11 maart 2014, Paul Jacques; EDS verslag".

Ter terechtzitting legt verzoekster een begeleidend schrijven en een "Avis Psychologique" van 26 juli 2014 van psycholoog P. J. neer.

Verzoekster maakt per aanvullend schrijven van 24 juli 2014 een aanvullende nota met bijkomende documenten over: "Overlijdensakte van haar overleden echtgenoot, Meneer E. M. S.; Verzoeksters geboorte akte (vonnis), dat opgesteld werd in 2012 (origineel in bijlage); Voor eensluidende afschriften van de uittreksels van de geboorteakten van haar vier kinderen (oiginelen in bijlage)" en "LeSoir, 15.07.2014, "Ebola: le bilan monte à plus de 600 morts"; Standaard, 02.07.2014, "Crisisvergadering voor meest dodelijke uitbraak ebola-virus ooit"; LeSoir, 23.06.2014, "Avec 60 foyers actifs en Afrique, le virus Ebola est hors de contrôle"; Diplobel, 06.05.2014, "Conseil aux voyageurs en Guinée" ; LeSoir, 1 avril 2014, "Fièvre Ebola en Guinée: "Une épidémie sans précédent"", Standaard, 31.03.2014, "Ebola-uitbraak van ongeziene omvang".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.

St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster beroept zich op *“Appreciatiefout en schending van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen; artikel 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens; het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen; artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen; het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen”*.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). Bijgevolg moet de schending van artikel 3 van het EVRM, gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

Nopens de status van vluchteling

2.6. Verzoekster was 38 toen ze beweerdelijk moest hertrouwen en een welgesteld vrouw gezien de rijkdom van haar overleden man en gemeenschappelijk leven.

2.7. Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad, zonder dat hij de stukken van valsheid moet betichten. De Raad moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet zijn taak zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De Raad hecht geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Verder is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoekster gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verzoekster dient niet louter documenten neer te leggen maar hij moet aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn.

2.8. Vooreerst moet worden opgemerkt dat waar verzoekster stelt dat *“Er dient vooraleerst opgemerkt te worden dat het CGVS niet met alle voorgelegde documenten rekening heeft gehouden, meerbepaald: het psychologisch verslag dd 24/02/2014, het getuigschrift dd 24 mei 2013 waaruit blijkt dat zij een genitale verminking van type 2 onderging, en het attest dd 3/06/2013 dat zij een klacht heeft ingediend waaruit blijkt dat een geboorteakte en 30 EUR aan haar werden gestolen”*, stelt de Raad vast dat deze stukken zich niet in het administratief dossier bevinden, noch op de inventaris voorkomen. Aldus kan verzoekster bezwaarlijk laten gelden dat deze stukken niet in de beoordeling werden opgenomen, nu niet kan blijken dat ze ook effectief zijn voorgelegd. Wat betreft de bespreking van de overige psychologische/medische attesten wordt verwezen naar onder. De bestreden beslissing gaat ten slotte wel in op verzoeksters verklaringen inzake de diefstal in het asielcentrum en geeft terecht aan dat verzoeksters niet toelicht waarom ze haar documenten niet voorlegde op de Dienst Vreemdelingenzaken te meer er uitdrukkelijk naar de gegevens van alle familieleden werd gevraagd en ze haar eigen geboorteakte wel voorlegde.

2.9. De Raad stelt vast dat verzoekster inderdaad een genitale verminking onderging doch noch uit de verklaringen van verzoekster, noch uit de stukken van het administratief dossier kan blijken dat dit enigszins verzoekster vertrek uit Guinee heeft bevorderd of beïnvloed. Evenmin wordt thans aangegeven waarom verzoekster meent dat deze fysieke verminking die niet wordt aangevoerd als asielmotief door verzoekster zelf, zou moeten leiden tot een nood aan internationale bescherming.

2.9.1. Het overlijdenscertificaat toegevoegd aan het schrijven van 24 juli 2014 betreft een slechts een fotokopie. Zowel de verwerende partij ter terechtzitting als de Raad stellen vast dat verzoekster voordien verklaarde *“Volgens mij werd dat niet opgemaakt. Bij ons hebben de mensen dat niet nodig. Als je dood bent ben je dood. Als je moslim bent heb je dat echt niet nodig.”* en *“Ik weet het niet, maar wat mij betreft hebben ze voor mijn man geen overlijdensakte opgemaakt”* (gehoor p.9) terwijl de akte 3 dagen na het beweerde overlijden nl. op 18 juni 2012, werd opgemaakt. Voorts zijn verzoeksters toelichtingen dat ze dit certificaat kon verkrijgen via haar vriendin die de arts van het mortuarium van het ziekenhuis aansprak en het stuk opmaakte voor haar na een kort gesprek, strijdig met de inhoud van dit stuk. Immers volgens verzoekster heeft de arts het attest opgemaakt terwijl uit de tekst blijkt dat het een officieel document van het gemeentebestuur betreft en verzoekster geen melding maakt van enig schriftelijk verzoek dienaangaande. Er kan dan ook geen enkele bewijswaarde gehecht worden aan deze overlijdensakte zodat verzoekster nog steeds niet aantoonde dat haar echtgenoot overleden is.

Evenmin kan uit dit stuk de leeftijd van verzoeksters echtgenoot worden afgeleid, laat staan dat het een gedwongen huwelijk betrof. Bovendien ook al zou verzoeksters echtgenoot veel ouder zijn en al zou het huwelijk gearrangeerd zijn, dan nog kan hieruit geen nood aan bescherming gevolgen nu verzoekster zelf stelt dat ze een goed huwelijk had.

2.9.2. Wat verzoeksters vonnis houdende geboorteakte betreft, stelt de Raad vast dat dit vonnis op 4 oktober 2012 werd uitgesproken, gezien het verzoek dat *“en date du 04/10/2012, formulée par A. D., agent commercial, domicilié au quartier Hamballaye, Commune de Ratoma, Conakry”* werd gedaan. Aldus kan worden vastgesteld dat verzoekster handelaar is waar zij altijd heeft voorgehouden huisvrouw te zijn en niet te mogen werken van haar echtgenoot en tevens dat verzoekster in eigen naam het verzoek heeft bepleit voor de rechtbank van Conakry terwijl zij beweerdelijk op dat moment haar rouwperiode in Lelouma doorbracht (gehoor p. 6, p. 8).

2.9.3. De 'gewaarmerkte' fotokopieën van de vertalingen (zie handtekening 'onleesbaar') van de geboorteaktes van verzoeksters kinderen zijn gebrekkig nu dient verder te worden vastgesteld dat er diverse keren correcties in werden aangebracht en dat deze zijn ondertekend door niet identificeerbare personen (handtekeningen onleesbaar) door *“l'officier chargé de l'état – civil”* en de aangever. Voorts kan uit de waarmerking (stempel *“Officier de l'Etat Civil”*) blijken dat dit vertalingen zijn waarvan de originelen niet bijgevoegd werden, zodat de Raad geenszins kan vaststellen of het hier überhaupt om authentieke documenten gaat, en de fotokopie wel betrekking heeft op bestaande stukken. Aldus kan geen bewijskracht aan deze documenten worden verleend.

Verzoekster verklaart dat zij deze geboorteaktes als volgt heeft gekregen: *“Abdoulaye, de broer van haar overleden echtgenoot, had deze voor eensluidende verklaarde afschriften van de uittreksels aangevraagd om de kinderen bij de school van het dorp te laten inschrijven. Twee van de kinderen*

moesten bovendien examens afleggen (eindexamens voor de ene, en voor de diploma van het eerste fase voor de andere) en moesten bijgevolg daarvoor een dossier indienen. Een identiteitsdocument of geboorteakte van hun moeder was ook nodig. Deze documenten dienden bij de school voorgelegd te worden ten laatste eind november, daarom werden de eensluidende afschriften op 8 november 2013 afgegeven. Abdoulaye heeft de nodige documenten aan de kinderen gegeven zodat zij zich gaan inschrijven. Toen verzoeksters vriendin vernam dat de kinderen naar het dorp gingen om naar school te gaan, vroeg zij hen of zij in het bezit waren van identiteitsdocumenten/geboorteakten. De oudste dochter van verzoekende partij antwoorde dat zij deze documenten hadden en dat zij deze dienden voor te leggen voor hun dossiers voor de examens. De oudste dochter is met de vriendin van verzoekster naar de rechtbank geweest, met de kopie van de vonnis (stuk 2), en hebben het originele document aangevraagd en ook gekregen. Verzoekende partij had geen weten van dit vonnis en van de procedure dat erin vermeld wordt. Zij veronderstelt dat mensen omgekocht werden.". Verzoeksters uitleg kan niet aanvaard worden. Verzoekster voert immers tegelijkertijd aan dat haar vonnis houdende geboorteakte waarachtig is maar dat de procedure vervalst is. Aldus kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekster zelf verklaart (ver)vals(t)e documenten voor te leggen, zodat haar identiteit geenszins bewezen is, noch de beweerde band met de geboorteaktes van de vier kinderen.

Wat verzoeksters voordien voorgelegde geboorteakte betreft, treedt de Raad de terechte vaststellingen van de commissaris-generaal bij. Dat *"In Guinee gebeurt het vaak dat zulke documenten onregelmatigheden of foutieve informatie bevatten"* kan geenszins degelijke frappante vormgebreken verschonen.

2.10. Wat het attest van Dr. M. van 15 mei 2013 en het Avis psychologique van 11 maart 2014 betreft, verwijst de Raad naar de terechte beoordeling van de commissaris-generaal. Wat het certificat medical van Dr. M. van 25 mei 2013 betreft kan vastgesteld worden dat verzoekster besneden werd (type 2), wat niet door de Raad wordt betwist. Verzoekster maakt op geen enkel moment duidelijk waarom dit nog een eventuele vrees voor vervolging kan betekenen of eventueel een vrees voor herbesnijdenis inhoudt. Wat de *attestation de dépôt de plainte* betreft, stelt de Raad vast dat deze klacht ingediend is op 3 juni 2013 bij de police locale 5340 Bruxelles-Ouest en dat er slechts melding gemaakt wordt van één gestolen geboortecertificaat terwijl verzoekster verklaarde *"ik ben bij de directeur van het centrum geweest om klacht in te dienen"* en dat de geboorteaktes van haar kinderen werden gestolen in januari (gehoor p. 8). Indien aldus niet uitgesloten is dat documenten gestolen worden, stelt de Raad tevens vast dat verzoekster ter zake incoherente en tegenstrijdige verklaringen aflegt. Wat het bij het verzoekschrift gevoegde *"avis psychologique"* van 24/2/2014 (stuk 6) betreft, stelt de Raad vast dat de psycholoog P.J. louter de verklaringen van verzoekster herhaalt en nog tal van andere factoren aanhaalt die haar psychologische staat kunnen verklaren. Bovendien kan *in casu* dit psychologisch attest geen bewijs vormen van de waarachtigheid van de voorgehouden asielfeiten gezien dit attest enkel berust op verzoeksters onwaarachtig bevonden verklaringen. Immers psychologische verslagen en attesten zijn geen sluitend bewijs voor de oorzaak en omstandigheden van de vastgestelde psychologische problemen. Een arts kan vaststellingen doen met betrekking tot de fysieke en mentale gezondheidstoestand van een patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen die aan de basis liggen van de psychische en/of medische problemen. Ook wat het ter terechtzitting neergelegde *"avis psychologique"* van 26/7/2014 betreft, ziet de Raad niet in hoe de psycholoog kan vaststellen dat de symptomen compatibel zijn met *"la violence physique brutale"* nu verzoekster enkel melding maakte van een goed huwelijk (*"hij was heel aardig tegen mij en hij behandelde me goed"*, gehoor p. 4), een welgestelde en geprivilegieerde maatschappelijke positie bekleedde en bovendien zakenvrouw was. De Raad stelt bovendien vast dat verzoekster over haar vader allerminst coherent is. Hij zou verzoekster uitgehuwelijkt hebben, doch wel met een goede man, hij zou haar 1 keer geslagen hebben (*"één keer werd ik geslagen door mijn vader"*, zie vragenlijst 3.5) later worden dit ernstige mishandelingen naar verzoeksters persoon toe maar verzoekster blijft toch overtuigd dat haar vader zijn kleindochters graag ziet en ze nooit onheus zou behandelen (CGVS-verhoor p. 11). Verzoeksters latere bewering dat ze mishandeld werd, kan in het licht van deze vaststellingen niet overtuigen. Evenmin kan uit het gehoor blijken dat verzoeksters verklaringen zouden zijn aangetast door *"troubles de la mémoire"*. Waar verzoekster melding maakt van problemen in het gehoor, kan enkel blijken dat ze het moeilijk had om over haar overleden echtgenoot te spreken, waaruit echter geen geheugenstoornissen, een dissociatieve toestand of traumatische ervaringen uit kunnen worden afgeleid te meer nu uit bovenstaande blijkt dat verzoekster niet aantoon

dat haar echtgenoot effectief is overleden. Psychologische attestaten zijn bovendien geen bewijs van de oorzaak van de psychische problemen, noch geven ze uitsluitend omtrent de eventuele invloed van de psychologische problemen op de afgelegde verklaringen.

Ten slotte kan worden vastgesteld dat verzoekster over alle essentiële punten strijdige, onvolledige en lacuneuze verklaringen aflegt terwijl ze anderzijds voldoende handelen kan om nog bijkomende attesten aan te vragen en hierbij kan steunen op haar voorbije kennis(sen).

Evenmin volstaan deze attesten niet om aan te tonen dat verzoekster dermate uitzonderlijke psychologische problemen heeft dat ze onder meer niet meteen kan toelichten wie de personen zijn die haar zouden vervolgen (vader en of broers), of ze zakenvrouw is of huishoudster, of ze haar kinderen kreeg in Conakry of op het platteland. Ten slotte zijn ook verzoeksters verklaringen over het gebrek aan identiteitsdocumenten allerm minst aannemelijk te meer ze afstamt uit een gezin met een duidelijk internationaal profiel, ze zelf geboren is in het buitenland en een familie heeft die verblijft en/of handel drijft in West Afrika. Verzoekster wordt ondervraagd over haar eigen leven en de feiten die ze herhaaldelijk heeft beleefd of ervaren zodat niet kan worden ingezien hoe ze dit niet, of desgevallend gebrekkig, kan vermelden te meer uit het gehoor blijkt dat verzoekster vlot en uitgebreid antwoordt (zie CGVS-verhoor p. 6-8. Verzoeksters verklaringen komen aldus verzonnen voor.

2.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

2.12. Verzoekster vraagt geen subsidiaire bescherming aan maar wijst in een bijkomend schrijven op de "algemene gezondheidssituatie in Guinee" die een risico inhoudt *"in de zin van de subsidiaire bescherming, en onder artikel 3 EVRM en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie"*. Verzoekster licht dit niet in het minst toe zodat het middel geen voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel geeft noch van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Aldus, niettemin de Raad niet betwist dat de gezondheidssituatie in Guinee ernstig wordt aangetast door de ebola epidemie, dan nog moet verzoekster aantonen dat het redelijk te veronderstellen is dat ze concreet persoonlijk kan worden getroffen. In zoverre dit middel al ontvankelijk, wordt het niet gegrond aangevoerd.

2.13. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.14. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK